

Robiča, v Lembahu pri Mariboru, pa v denarničarja, kojemu se naj društvenina (1 gld. na leto) doposilja. Prihodnje zborovanje bode v Ptuji ali v Slov. Bistrici.

Cerkvene zadeve.

Sv. misijon v Kapelah pri Brežicah.

Posljam Vam poslanca,
poslušajte in ubogajte njih!

Milost božja nam je od 22. do 30. julija neizrečeno veselje podelila. Štirje oo. Lacaristi od Sv. Jožefa nad Celjem: Franc Jauševc, Janez Macur, Franc Kitak in Vinko Krivec, so se dne 22. julija popoldan k nam pripeljali, da nam tukaj sv. duhovne vaje opravljajo. Ravno v Kapelah, skorej zadnji župniji zelene Štajarske, čisto na hrvaški meji so si č. g. izvolili? Ali je tam najbolj pregrešno ali pobožno ljudstvo? oporekel bo marsikateri prevzetnež. O ne! Božja volja naklonila je po svoji sv. milosti č. g. poslance, naj sejejo seme sv. verskih resnic, naj trebijo ljuliko iz pšenice, naj zbirajo rožice iz trnja, naj nevedne podučujejo tudi todi, koder se še ni bilo enake pobožnosti. In res, ko v soboto dne 22. julija pričakamo oo. Lacariste, podamo se v cerkev. Očetje začno z otroki. V nedeljo pri prvi sv. maši jim č. g. župnik izročijo osemdnevno cerkveno oblast. Veselo čutiti in milo gledati je bilo očeta Lacarista, ko so grehov očiščene otroke peljali h krstnemu kamenu, da tam krstno obljubo ponovijo, njim razložijo vse resnice in dolžnosti sv. vere, potem njih pred sv. oltar za vreden prejem presvetega Rešnjega telesa z milim govorjenjem podučijo, da smo bili vsi do solz ganjeni. Ker je bilo odločeno, da bodo vsaki dan tri sv. pridige, smo se prva dneva vrstili ali začelo se je preobračati: vsaki, ko je slišal govor od Boga nadahjenih očetov, zaobljubil si je: pet, deset, vse sv. pridige želim slišati in tako je začela v sredo v dobro prostrani cerkvi gnječa prihajati, ljudstvo, domače in tuje, je skup vrelo, da so že rano po jutrih, preden se je cerkva odprla, čakali, naj bi se mogli postaviti k spovednicam in si tam olajšati srca ter mir vesti zadobiti. Č. g. očetje so res potrpljive duše in postrežljivi v jutro od polpete, zvečer do osme ure so žrtvovali z opravljanjem sv. maše, pridig, večernic in s spovedavanjem.

Tako nam je bilo mogoče vsem domačim župljanom in mnogim ptujim storiti dolgo spoved, se pripraviti za vreden sprejem presvetega Rešnjega Telesa. V soboto pri večernicah so gosp. o. Janez razlagali nevredni in vredni prejem presvetega Rešnjega Telesa, ter Kristusovo trpljenje; kakor je naš Izveličar Jezus Kristus na sv. križu svojim sovražnikom odpustil, naj tudi mi drugi drugim odpustimo, poklicali so č. g. župnika. Oni stopijo pred oltar in spregovorijo: Preljubi moji župljani, iz srca Vam vpičoo Boga odpustim, Bog vam bodi milostljiv. Solze se nam vlijejo, mili jok se razlega. Čast. govornik morali so govorjenje vstaviti in nas s tolažljivimi besedami pomiriti, češ, naj storimo tudi obljubo, da bomo za naprej si prizadevali mirno živeti. V nedeljo pri sklepu blagoslovile so se nam tudi pobožne reči: križci, rožni venci, svetinje, podobice in vsem vdeleženem sv. duhovnih vaj podelil se je sv. papežev blagoslov.

Za dobrote sv. misijona hvala Bogu, č. g. župniku, oo. Lacaristom, ki so s tolikim trudom delovali, vse za čast božjo in zveličanje zgubljenih ovčic. Naj Vam bodi v tolažbo za vaše težavno delo, katero ste pri nas pretrpeli, ko ste temeljito srca starih in mladih, staršev in otrok, fantov in deklet, sosedov in sosed preiskali; vaše besede niso padale samo na trdo skalo, ampak omehčale

so pokvarjena srca, starši odpustili so otrokom, možje in žene so se sprijaznili, sosedje porazumeli, fantje, dekleta si prizadevajo vsak obljubo svojo izpolnjevati — vsi, vsi prosimo vse mogočnega Boga, naj vas ohrani mnoga leta zdravih in krepkih, enkrat pa, kadar vas pokliče pred - se sodnik nebes in zemlje, prevsniljeni Jezus, naš odrešenik, z nami še prosite: O, premili Jezus, ne sodi nas po našem zasluženju, ampak po svoji božji milosti!

Vam, č. g. Lacaristi in č. g. župnik, naj doni iz vseh srce Kapelske župnije:

Večni Bog vam povrni!

Požar.

Gospodarske stvari.

Kako popravljati pokvarjene vinske sode?

(Spisal Anton Kosi, učitelj v Središču.)

Jedna največjih in najgrših napak, ki je pri mnogih naših vinorejcih zelo udomačena, je njih zanikernost in nemarnost v oskrbovanju izpraznjenih sodov. Navadno se posoda, iz katere se je ravno vino pretočilo, le po vrhu splahne potem pa prekucne v kak kot in tam leži, dokler se spet ne potrebuje. Sod, s katerim se tako ravna, se gotovo pokvari, saj se čisto še niti zamašil ali zabil ni, da o žvepljanju ne govorim. Po največkrat je postala taka posoda ali plesniva ali pa skisana, skratka za hranjevanje vina nerabna.

Vsak pameten vinorejec namreč vé, da dobi vino, ki se vlije v pokvarjen sod, naj si bode še tako dobro, v kratkem času jako zopern okus, ki se iz vina le težko ali pa celo nikdar ne spravi.

Kaj tedaj naj storimo s sodi, ki so se nam po lastni ali pa po nemarnosti koga drugega pokvarili?

Recimo, da je sod plesniv. Pri taki posodi je treba dno iztrgati in sod temeljito osnažiti. Znano je, da se mora praviloma v vsak sod, predno se rabi, z lučjo posvetiti ter pogledati, kakšna je posoda od znotraj. Če smo pri tem preiskovanju naleteli na tako močno plesniv sod, da je plesnivec že rumene ali celo zelene barve in se les pod plesnivcem kaže irnikast, potem je neobhodno potrebno, da se dotične doge najprej plesnivca osnažijo in ostržejo do zdravega lesa. Ako pa je vsa notranjost sode z rumenim ali z zelenim plesnivcem preprežena, je najbolje, da tak sod odstraniš, kajti za vinsko uporabo več ni, če ga še tako skrbno osnažiš ter popraviš.

V časih pa je plesnivec se bel ali belkast in še tudi les ni okužen; v tem slučaju se odstrani najprej plesnivec s ščetjo ali krtačo in z mrzlo vodo, nato se sod s kropom skuha; če je dovolj poparjen, napolnjuje se sod več dnij s čisto vodo, koja se vsak dan odlije in z novo nadomesti. To se ponavlja tako dolgo, dokler voda, katera se iz sode izlije, ni brez barve in brez vsakega okusa (2—4 dni.) To delo je podobno ovinjanju (Weingrünmachen) novih sodov. Ko se je to zgodilo, se sod še dobro žveplja in trdno zamaši, da žvepleni dim v njem ostane. Ko se je plesen s krtačo odstranila, lahko se sod tudi z vrelim lugom*) dobro popari in potem z mrzlo vodo večkrat splahne. Celó napačno pa bi bilo, plesniv sod prej z vrelo vodo pariti kot se je plesen odstranila.

Nekateri kletarji priporočajo za popravljanje plesnivih sodov tudi gašenje neugašenega apna v sodu**), drugi***) se pa zopet takemu ravnanju upirajo, in tem

*) Tak lug se napravi, ako se v 10 litrih vode raztopi 1 kg solajke (sode).

**) Dr. Jožef Vošnjak, Umno kletarstvo, str. 14.

***) N. pr. Beyse in še več drugih.

zadnjim pritrjuje tudi pisatelj teh vrstic, kajti vsled vročine, ki nastane pri gašenju apna, izhaja iz plesnice mnogo smrdljivih snovij, katerih se navzame potem sod tako, da jih skoraj ni moči več odpraviti.

(Konec prih.)

Ameriške trte.

Ces. kr. okrajno glavarstvo v Ptuj razpošilja naslednji razglas:

Spomladi 1894 bodo se iz državnih nasadov na Spodnje-Avstrijskem, Štajarskem, Kranjskem in Primorskem po razmerju obstoječe zaloge prosilcem iz po trsnih uši okuženih pokrajin oddavale ameriške trte in sicer:

- a) Riparia sauvage in selectione, Solonis Rupestris in York-Madeira rezanice (ključi) po 3 gold. za 1000 komadov;
- b) Riparia Pailléres, Riparia Perriers, Riparia Portalis in Jacquez rezanice po 6 gl. za 1000 komadov.
- c) korenike brez razločka vrste po 10 gl. za 1000 komadov.

Brezplačno oddavalo se bode trsje in rožje le izvanredno in to v slučajih, v katerih se gre za osnovo rezilnic iz občinskega ali društvenega premoženja, ter je obstanek takega nasada najmanje za 10 let zajamčen.

Prošnje za oddajo rožja naj se vložijo najkasneje do dne 1. oktobra 1893 v tukajšnjem uradu.

Ta razglas naj se o treh zaporednih nedeljah oglasi, a zatem na občinsko tablo pribije.

Ptuj, dne 21. avgusta 1893.

Ces. kralj. okrajni glavar.

Sejmovi. Dne 15. septembra v Arveži in v Dobovi. Dne 17. septembra v Braslovčah in v Kapelah. Dne 19. septembra v Ljutomeru. Dne 21. septembra v Framu, v Ormožu, v Podsredi, pri Sv. Petru v Radgoni in v Laškem tgu.

Dopisi.

Iz Maribora. (Veseljje in žalost.) Gospod urednik, sprejmite mali dopis iz naše slovenske župnije Matere Milosti. Nekaj sem doživel, kar sem si že v cellem svojem življenju zelel. Čakal sem, da bi kdo drugi kaj o tem pisal, kateri bi bil bolj za to sposoben, kakor jaz priprosti fant, pa nisem nič čital. Ko pridem dne 21. avgusta v našo cerkveno, blizo devete ure, je bila natlačena in kaj sem videl? Mlado devico v beli obleki, z vencem na glavi in gorečo svečo v roki. Luteranka je sprejela sv. krst in pristopila k sv. katoliški veri. Tako jarno je besede izgovarjala, da spozna eno pravo katoliško cerkvo, katera jo zamore izveličati in da iz proste volje in dobro premišljena, hoče pristopiti k sv. katoliški veri. Bog nji daj stanovitnost! Častiti o. Elekt so se dva meseca trudili in njo podučevali krščanskega nauka, ter nji tako vse oskrbeli, za dušno in telesno. Veselo je bilo gledati mlado deklico, pa žal, da nam je to veselje žalost kalila. Častiti o. Elekt nas morajo zapustiti in iti v drugi kraj zgubljenih ovčic iskat. Tako so enkrat rekli, ko jih je nekdo v svojo hišo vabil: Meni je več, če eno zgubljeno ovčico pridobim, kakor vse časti. Res duhovite besede; za to so jih pa tudi veliko pridobili, niso se bali težavnega pota storiti za zgubljeno ovčico; ne da se tajiti, da so č. gospod večkrat šli v hiše za nesrečnimi dušami; hvaležne solze pretlačijo duše, katere ste blagi in dobri dušni pastir, resili večne smrti, hvaležni so bolniki, katere ste tako radi

obiskali. Iz hvaležnih src kličemo: Bog plačaj, našemu dobremu in blagemu dušnemu pastirju za veliki trud, prosimo, odpustite našo nehvaležnost, obžalujemo jo. Bog Vas živi, Bog Vas ohrani, mnogo in mnogo let zdravih in veselih, naša srca Vam ostanejo vdana in in hvaležna!

Jožef Kolbič.

Iz Mestinja blizo Šmarija. (V olitev.) Pri zadnji občinski seji na Sladki gori je odbor pet udov v novi krajni šolski svet volil in so bili sledeči možje izvoljeni: Alojz Rokavec, Matevž Majcen, Franc Svetelšek, Martin Novak in Matija Liseč. Vsi izvoljenci so vrli slovenski korenjaki. Slava hbrbrim volilcem, ker so na blagor našega milega naroda in na poštenost možakov ozir jemali. Volitev je torej prav dobro in hvale vredno izšla; samo gospodu »paragrafu« ni ta izvolitev všeč, kajti ravno on se je zanašal, da bode enoglasno izvoljen in da prejme od svojih tovarišev krono slave. A ta visoko učeni možiček se je močno spekel. Izmed 13 volilcev dobil je samo tri glase, ako ravno je on pri volitvi na svoj listek sam sebe zapisal. Ta volitev je omenjenega tako iznemirila, da se na celem životu trese in da mu jed in spanje ne prilegata. Noč in dan gre okoli, ter išče priložnost, kjé bi si jeze ohladil. Kadar gre s povečenim klobukom v vas, ali pa s košem na polje, krili z rokami in sam s sabo o občinskih volilnih stvaréh srdito govori. Celó mirne ljudi sedaj več v miru ne pusti. Občinski odborniki, kadar bodete imeli zopet enako volitev, dajte nalašč modri, časti lakomni glavčki vsaj nekoliko glasov, ker vidite, da on po visoki službi hrepeni!

Iz Ljutomerske okolice. Še visijo črni oblaki nad Petrovsko solo in ni upanja, da jih nevolja slovenskih prebivalcev razpodi. Kedaj bo zasijala tej zapuščenjej šoli jutranja zarja? Povejte nam, slovenski staroste! Molčite, da se gospodu »oberlererju« ne zamerite? To ni vaš posel! Ozirajte se, če imate srce na pravem kraju in če ljubite resnični pouk, na ubogo šolsko mladež te šole; prekoračite večkrat pot mimo te šole in slišali boste!! samo!! nemško kvičanje iz šolskih sob, katere so pouku slovenskemu namenjene. Drugače ne more biti, »oberlererja«, orehovskega gardista, so slovenski lerarji volili v veselje »Orehovca« za mnogo let v okrajni šolski svet, — čast in slava značajnosti, dolgo pač ne bo trpelo pa bodo gospodje učitelji čutili šopirjenje gospoda »becirksšulrata«. Gospod profesor za »kuhel slobeniš« ali za »slobeniš rešpekterjeve kuharice« je pa tudi agitiral za svojega »šefa«, da je bilo veselje; nabral mu je zdatno množico volilnih glasov. Šola Sv. Petra ima pet razredov, kateri so pod višjim poveljništvom »Radgonskih Nemcev« in v to namenjeni »rajhu dajče burgerje« izgojevati. Unterlerarji te narodne šole pa tudi trobijo v rog omenjenih gospodov, to bo lepa izreja šolskih otrok, tako se le breznačajnost goji! In vé, šolski oblasti, molčite, gotovo vam je po godu, drugače bi bilo že zdavna drugače! Ako je na omenjenjej šoli pouk po šolskemu zakonu, bodemo molčali, če pa je po godu nekaterih gospodov in v škodo »maternemu jeziku« tedaj pa se bodemo določneje pomenili. — Slovenska šola gotovo ni zato, da profesorji za »kuhel-slobeniš« z otroki eksperimentirajo. Mi zahtevamo, da se krivice brezštevilne naglo odpravijo in da se črni, rdeči in rumeni perutnici oberlererjevi nekoliko poreže in to najhitreje! Ne bodemo mirovali, ker ne maramo iz slovenskih šol »univerzitate« z učnimi jeziki »a bisel dajč, a bisel bindiš, v pravo pa nič« vstvariti.

Iz Kostrivnice. (Marsikaj.) V naš skriti kraj malokdo zajde — no, toča je našla pred nekaterimi tedni pot v naš Drevenik ter nam je žalibog precej pobila sicer lepe vinograde. Znabiti bi tudi nemški pote-puhi večkrat zahajali k nam, ko bi vedeli, da imamo